

Στὸ περασμένο ὥρθρο δὲν πρόφτασα νὰ μιλήσω γιὰ κάποια παριζιάνικη φάρσα ποὺ παίχτηκε στὴ «Νέα σκηνή». Τὸ «Χοῦ» καθὼς πολὺ ὅμορφα μεταφράστε τὸ «Je ne sais quoi» εἶναι μι' ἀρκετὰ νόστιμη σάτυρα τῆς παρισινῆς κοινωνίας, καὶ τῶν εὐγενῶν ποὺ παντρεύουνται πλούσιες ἀμερικανίδες. Χωρὶς νὰ ξεφεύγῃ καὶ πολὺ τὸ ἔργο ἀπ' τὸ σκηνεύθισμένο τύπο τῆς ἀπλῆς φάρσας ἔχει καὶ σκηνὲς ἐξυπνες, γραμμένες μὲ κάποια δόση πρωτοτυπίας, δὲν τοῦ λείπει ἀκόμα ποὺ καὶ ποὺ καὶ δύναμη σχετικὴ στὴ διαγραφὴ τῶν χαραχτήρων. Ἐκεῖνο ὅμως ποὺ μᾶς κάνεις νὰ μιλήσουμε γιὰ τὴν κωμῳδία αὐτὴν εἶναι ἡ ὅμορφη μετάφρασή της „ἀπ' τὸν Γ. Αύκερο. Τὸ θέατρό μας σπάνια ἀποχτάει μετάφρασες μελετημένες καὶ καλοσυνεδηπτες καὶ πολὺ λίγοι ξεχωρίζουνε στὴ δουλειὰ αὐτῆς. Τὸ «Χοῦ» εἰν' ἔτσι γραμμένο κι' ἔχει τέτοιο· διάλογο ποὺ δὲν ξαναφέρνεται εὔχολα σ' ὅλη γλῶσσα, κι' ὅμως δὲ μεταφραστής κατάφερε νὰ μᾶς δώσει σὲ 3φρος γοργὸ κι' ἀβίαστο δλητὴ χάρη τοῦ πρωτότυπου. Καθὼς ἡ μετάφραση τοῦ «Φρυγῶν καὶ Ρίσλερ» ποὺ παίχτηκε τὸ χειμῶνα στὸ Βασιλικὸ, ἔτσι καὶ τοῦ «Χοῦ» εἶναι καρωμένες στὴ φυσικὴ δημοτικὴ, τὴν μόνη γλῶσσα ποὺ κάθε τι ὄμορφαίνει στὸ θέατρο καὶ δίνει στὸ διάλογο ἐνδιαφέρο ξεχωριστὸ καὶ δύναμη περίσσια.

Η Κυρέλη στὸ δύσκολο ρόλο τῆς Ἀμερικανίδας προσπάθησε νὰ παίξει δόσο μποροῦσε καλύτερα καὶ δὲν μποροῦμε νὰ ποῦμε δτι δὲν τὸ κατάφερε καλότε δὲ

μᾶς ζωντάνεψε τὸ χαριτωμένο τύπο τῆς ἀφελέστατης κόρης. Ὁ κ. Σαγιώρ δὲν εἶτανε καθόλου στὸ ρόλο του καὶ φαινότανε πώς ἐπαιζε ἔξω ἀπ' τὸν ἑαυτό του. Ἐκράτησε ὅπως δήποτε μὲν μεγάλη προσπάθεια τὸ μέρος. Δὲν μποροῦμε νὰ καταλάβουμε ὅμως γιὰ ποιό λόγο βάλθηκε νὰ φτιάξει τὴ μετάφραση. Ἀλλιῶς ἔλεγε βέβαια τὸ κείμενο κι' ἀλλιῶς μιλοῦσε αὐτός. Γιατὶ δὲν μπορεῖ νὰ ξηγηθῇ πώς ἀπ' ὅλα τὰ πρόσωπα μονάχα δ κ. Σαγιώρ βρέθηκε νὰ μιλάει μὲν ἐπισημότητα, ἐνīο οἱ ὄληοι τὰ λέγανε φυσικὰ κι' ἀβίαστα.

Φαινόταν: σ' ὅλο τὸ έργο σὲ νὰ μεταφράζει τὰ λόγια τοῦ ὑποβολέα στὴν καθαρεύουσα. Ιατὶ αὐτὸ τὸ πρόμα; γιὰ ποιό λόγο; Μήπως ἐπειδὴ ἐπαιζε τὸ ρόλο τοῦ κόμητα ἐνόμισε πώς δὲν τοῦ ἔστεκε ἡ ἀπλῆ γλώσσα;

Α. ΣΙΓΑΝΟΣ